neide õigest ei õnnest, enge pallel neile ennegi rasta, nina päälo nee
reelgi nihetsentsu seina, mida enamb ta neid pallel. Wimate läts tütarlaps
pelus päälo neide eiku nii suurt, et naa tema, kui vepi, vesti-tõrva sai
pannina, ja ega üle tema hinge varna vähe tõrva-kännile sõima, et
leda nii palama panda. Sia kõik hinge varna olliva tõrva kännilt
tõin pastas, ainult kolme hinge varna vähe pandus veel tõrva-kännal,
sis olet valle suna, ilma sinita neiu ajal olnu, kes veel wimatelgi
tunnil väga sunalat pallel, et se oma imetavalisu väjeva väga teda
nii koledast surmast päästi. Kui kolm hinge varna ja kännalega
taadetu olli, — ja naa pirandu nätte võtiva, et palama läutädi. —
tõugati ust vallale, nina tema õhtune tormas sisse, kolme kandilise
naka mütsi pään, vand vepp käen, millega tema enne kõik tõrva
kännile tutarlaps päält maha kloppe, nind peräst ka kõik vara
helva hirbumist välla pesi, oma tugeva vand-vepiga. Wimate
käand ta kenda oma kalleidese poole ja ütel.: „Oh mu armuke!
se tei väga halvaste, et se omni tule-nõrvaga minnu õrä heidäti,
mille eest se ka muidogi palje varistust olet saanu, ja varastanu,
nina wimate veel koledat surmagi olet maitsnu, kui ma
mitte õiget ajal sisse ei oleks jõudnu. Ma olli ütt ora nõijanta
noormees, kelle nõidmise aig minid täis on saanu, ja ma
minid sinnu, kui omma armast mõrjat, sis vanembide maja või
reja, ja päl kendale näitse pallelda.“ Tütarlaps õnn ja rõõm olli
ütlemata suur, ta sai siagi omni vanembide maja, noorelt ni
kelt taadetus, ker mitte enämet kini-mundrim sinnä ei lää, enge
ainsa kasilase kombel, kellest vanembil nina neide kitsel väg
hää meel olli, ja 'neide majan suur laja pidu lai. — Kon man
mitme kõrdne rõõm päälo pida murre, mõrja ilusa näo veel ilusami
mast. — Nii olli neiul kõrmus kasilane, ja temast sai väga armas ni
kellega naa väga õnnelikku elnu, ela otsani. —

Jutustanu üks seto vell; Berg
Irenurikk Tiirhanna kihelk.
[Setsi rahvast.]

Waskpliinus 1896,
13. Oktoobril.

37. Korjandus. J. Sandra

Waskpelixna kihelkonnast. Saatnud: Jaan Sandra

Saadud $18\frac{30}{XI}96$.

Wanad jutted.

1. Risti-poig ja rist-esa.

Setukestel om „rihtsa“ (ristese) ja „ristimm“ (ristema) nõige suuremb hõim, nõige ülemb usuma. Ka ristimõl ja ristisõsarge nõuv lihalikust veelest ja sõbarest palju ette. Ja selle perast jätse ka laste rihtsa ja ristemmaga sun palu ga poolel. Nii suust lugu pidamist ja awwustamist näten, kuiwp ka ristilaste sõsmeke suur arm-pidamine, luo-pida mine, ja armastus ristivanembide wasta, olgu naa mitte omni elu-kuubide poolest misjuguse takt. Kui ütt rihtsa ka puru-joodik, ja tõeveste nii juguru om, kui naa laulwa:

„Sai' hauawa habemik,
Hüre' kiidawa hinusik,“

sisgi om ta pelalaw ja armastaw ristiwanemb, kedä veel kalli pää ja kawaani perä õnnistedat, nina temä nõunik ennuga mälehtedes. — Ütlest ristisõsk ja ristesast jutust kap ka all saisew jutt.

Kanaloiga kooli ütel ristisõgal suur-joodik sõsk rihtsa ära, pääle gi nõisi leti weere ola — wiina. Risti poja mure olli ütlemata suur, kuis rihtsa nii õnnetumast ära sai. Olli rihtsa ära mäletu, — mure veel suurem: Sapp, „kunstiku ajaja“ mett metsast aija taade, „nüga mõne jelaja rõip!“ Küll pallel ristisõig omas rihtsa hinge eest, omma pühäst, küll ost temä eest mitu pate-tõngalist kiimald, ja pand Nendsam nõige suurembide pühäste ette palama — end sõgi valad veel ristisõja sõa, rihtsa tulevatse eks, ja õnnetu ma tuse päiga peräst. — Ütt nõrd kui ristisõig, oma rahwa pää liina — setsesse — lõts, ja sõal pääle mure mõõmisest, ostmi se, kerikuh käumisest, ja nõige tõimetuse perä, da Kulikowa puoli